

Rose

พินกวน
ผู้ชำระวิญญาณ

判官

3

木苏里

มู่ซูหลี่

เขียน

isamare

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

หนึ่งในความอภัยวาทณ์ที่สุดของมนุษย์ คือความยึดติดในตัวบุคคล คุณเคยมีคนที่อยากเห็นแว้งไว้สุดหัวใจไหม ความรู้สึกนี้ของมนุษย์อาจรุนแรงมากจนกระทั่งทำให้เกิดเรื่องราวมากมายได้เลยทีเดียว เหมือนอย่างในเรื่อง **พันกวน**

เมื่อได้อ่านข้อความทิ้งท้ายที่คุณผู้ชูลีฝากไว้ในตอนจบของเรื่องทางเว็บไซต์ (ซึ่งผู้แปลได้นำมาแบ่งปันในหน้า “จากใจผู้แปล”) ทำให้เราเข้าใจว่าประสบการณ์ในชีวิตที่คุณผู้ชูลีได้ประสบมาในช่วงระหว่างที่เขียนงานเรื่องนี้ และต้องวางเว้นไปนานระยะหนึ่งก็คือประสบการณ์แห่งจิตพิ้นผูกของมนุษย์ในโลกแห่งความเป็นจริง และไม่น่าแปลกใจเลยหากจะบอกว่าประสบการณ์นั้นได้ทำให้ผู้เขียนร้อยเรียงผลงานเรื่องนี้ออกมาได้อย่างกลมกล่อมลงตัว มีความลึกในแง่ของแนวคิดที่นำเสนอ และถ่ายทอดออกมาได้เข้าถึงใจผู้อ่าน เพราะนี่คือประสบการณ์ที่มนุษย์ทุกคนต้องพบพานนับได้ว่า **พันกวน** เป็นผลงานที่มีความโดดเด่นแตกต่างจากงานหลายๆ เล่มและไม่เพียงแต่เรื่องความรักความผูกพันระหว่าง **เซี่ยเวิน** และ **เหวินสือ** แต่เรายังได้เห็นความผูกพัน ความอวาทณ์ และความยึดติดของมนุษย์ในอีกหลายแง่มุม จนสามารถพูดได้ว่าเป็นนิยายที่ทรงคุณค่าเล่มหนึ่ง นอกเหนือจากความบันเทิง และเรารู้สึกดีใจอย่างยิ่งที่ได้นำผลงานเรื่องนี้มามอบถึงมือผู้อ่าน

หวังว่าข้อคิดที่คุณผู้ชูลีฝากไว้ในนิยายเรื่องนี้จะตกผลึกในใจผู้อ่านเช่นกัน

จากใจนักเขียน

70. 泰国的读者朋友,

很高兴判定这个故事要跟你们见面了, 非常期待你们的反馈, 希望会喜欢它 ^.^

ถึงเพื่อนๆ นักอ่านชาวไทย

ดีใจมากเลยค่ะที่ทุกคนจะได้อ่านเรื่อง“พันกวน” กันแล้ว
คาดหวังเสียงตอบรับจากทุกคนมากๆ หวังว่าจะชอบกันนะคะ^.^

-มู่ซุหลี่

จากใจผู้แปล

งานเลี้ยงย่อมมีวันเลิกรา เราเดินทางมาถึงเล่มสุดท้ายกันแล้วนะคะ

ก่อนจากกัน ผู้แปลอยากถ่ายทอดข้อความบางส่วนที่คุณผู้ชูลิขิตเขียนทิ้งท้ายเอาไว้ในตอนจบของเรื่องบนเว็บไซต์ คิดว่าผู้อ่านชาวไทยควรจะได้รับรู้ถึงความยากลำบากของคุณผู้ชูลิขิตขณะเขียนเรื่องนี้ด้วย...

‘ปี 2020 ไม่ถือว่าเป็นปีที่ดีสำหรับฉันเท่าไรหรอกเพราะเสียผู้ใหญ่ในครอบครัวไป และอีกสองท่านก็ล้มป่วยหนัก ท่านทั้งสองอยู่โรงพยาบาลเดียวกัน ตึกเดียวกัน ต่างกันแค่คนละชั้น ฉันต้องวิ่งวุ่นดูแลท่านระยะหนึ่งจนมีปมต่อที่นั่น และด้วยเหตุนี้เองทำให้ธีมของเรื่องนี้ต่างจากที่ฉันวางไว้ในตอนแรกมาก ไม่ได้หวานอย่างที่ควรเป็น ดังนั้นจึงรู้สึกผิดต่อทุกคนอย่างมาก

กระทั่งปลายเดือนกันยายน ฉันต้องหยุดอัปเดตนิยายเป็นครั้งแรกเพราะได้รับข่าวว่าคุณย่าอาเจียนเป็นเลือด หลังจากกรู้อาการก็รีบกลับบ้านทันทีและได้รับหนังสือแจ้งอาการป่วยขั้นวิกฤตในคืนนั้น คุณหมอบอกว่าคุณย่ามีเนื้องอกลามจากต่อมหน้าเหลืองไปจนถึงช่องท้อง เนื้องอกกดทับอวัยวะในหลายจุด ด้วยความที่ท่านอายุมากแล้วจึงยากแก่การรักษา คุณหมอแนะนำให้เราเตรียมทำใจ ผู้ใหญ่ในครอบครัวฉันค่อนข้างหัวเก่า แต่ฉันยอมรับไม่ได้ จึงมีปากเสียงกันบ้าง ดังนั้นจึงต้องใช้ทั้งเวลาทั้งร่างกายจิตใจกับเรื่องนี้มากกว่าที่คิด ระหว่างนั้นก็ไม่ว่างจะอธิบายเหตุผลที่ไม่ได้อัปเดตนิยายยังไงดี ระยะเวลาที่ต้องพักค่อนข้างนาน สภาพจิตใจแย่มากจนไม่อยากเข้าอินเทอร์เน็ต เพราะการหนีและความเอาแต่ใจช่วงหนึ่งของฉันทำให้ทุกคนเดือดร้อน ฉันต้องขอโทษด้วยจริง ๆ ค่ะ แต่ฉันก็อยากขอบคุณทุกคนเช่นกันที่เข้าใจและให้อภัย ทำให้ฉันมีเวลาเกือบสองเดือนในการตระเวนไปตามเมืองต่าง ๆ

เพื่อหาหมอดีและผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทาง ที่แรกฉันไม่มีความหวังเลย คิดแค่ว่าควรพยายามให้ถึงที่สุด ไม่อย่างนั้นคงเสียดายแย่ และแล้วโชคก็หล่นทับ ฉันได้พบหมอดีที่คาดหวังจริงๆ จนตอนนี้คุณน้ารับการบำบัดรักษา ระยะที่สองมาได้เกินครึ่งแล้ว อาการดีขึ้นอย่างน่ามหัศจรรย์ เนื่องอกก็เล็กลงด้วย นี่เป็นเรื่องที่ทำให้ฉันมีความสุขที่สุดในปีนี้เลยล่ะ

ผู้แปลได้อ่านข้อความส่งท้ายนี้แล้วซาบซึ้งใจมาก นับถือในความมุ่งมั่นพยายาม และมั่นใจมากกว่าเดิมว่าคุณหมู่อุบลีเป็นคนที่รักครอบครัวมากจริงๆ ทั้งอ่อนโยนและอบอุ่นเหมือนอย่างที่ได้ถ่ายทอดผ่านผลงานแต่ละชิ้น ในฐานะผู้ที่เคยอ่านกระทู้ได้รับโอกาสแปลผลงานเรื่องนี้แล้ว พี่นกวนเริ่มต้นและจบลงได้อย่างน่าประทับใจ แก่นเรื่องที่คุณหมู่อุบลีต้องการถ่ายทอด ไม่มีจุดที่น่าผิดหวังเลยแม้แต่นิดเดียว ผู้แปลรับรู้ถึงความตั้งใจและความใส่ใจในทุกรายละเอียด ซึ่งผู้แปลเชื่อว่าผู้อ่านทุกท่านก็จะสัมผัสได้เช่นเดียวกัน

สุดท้ายขอขอบคุณทีมงานผู้เกี่ยวข้องทุกท่านที่ดูแลเรื่องนี้ และขอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่สละเวลาอ่านมาถึงตรงนี้ ขอให้เพลิดเพลินกับการอ่าน หวังว่าบางจุดในเรื่องนี้จะปลอบประโลมจิตใจผู้อ่านได้ไม่มากก็น้อยนะคะ

isamare

(อีสมแอมอาร์)

TRIGGER WARNING

นิยายเรื่องนี้ *NOT FOR EVERYONE*

มีเนื้อหาเกี่ยวกับ

- *Body Horror*

(ความสยดสยองจากการกลายสภาพของร่างกาย)

- *Corpse* (ศพ)

- *Death* (การตาย)

- *Murder* (การฆาตกรรม)

- *Ghost* (ผีและวิญญาณ)

กดอ่าน

อานี้ ลังเลครู่หนึ่งก่อนตอบเสียงซิงซัง “ไม่ต้องเรียกเขา คนที่แม่แต่ชื่อ
ยังถูกขีดฆ่า ไม่ได้อยู่ในภาพผังรายชื่อ ทั้งยังตัดขาดกับตระกูลเราไปแล้ว
จะเรียกเขามาทำไม”

แม้เขาไม่ได้เอ่ยชื่อเซี่ยเวิน แต่คำบ่งชี้นี้ก็ทำให้จางเจิ้งซู่ที่อยู่ข้างๆ
รู้ว่าเขากำลังพูดถึงใคร เวลาผ่านไปหลายปี แต่เหมือนเขายังจำเหตุการณ์
ที่จางหวานตัดความสัมพันธ์กับตระกูลได้ จึงเอ่ยเสียงเย็นชาทันที “ไม่ว่าจะ
เรื่องภายในตระกูลจางหรือผู้ชำระวิญญาณก็ไม่เกี่ยวกับเขาทั้งนั้น เรียกเขา
มาทำไม!”

ตามด้วยเสียงไม้เท้ากระทบพื้นดังตึง

จางหลาน “...”

เธอป้องลำโพงมือถือเอียงๆ กลัวเซี่ยเวินจะได้ยินคำพูดเมื่อครู่เข้า
ไม่ว่าจะเรื่องภายในตระกูลจางหรือผู้ชำระวิญญาณก็ไม่เกี่ยวกับเขา
ทั้งนั้น...

อย่างนั้นหรือ

ถ้าพูดถึงเรื่องผู้ชำระวิญญาณ เขาก็คือปฐมาจารย์ผู้บุกเบิก
และถ้าพูดถึงตระกูลจาง เรื่องที่เขาถูกผนึก ตระกูลจางก็เป็นหัวเรี่ยว-
หัวแรงหลักในเรื่องนี้

มีเรื่องไหนไม่เกี่ยวกับเขาบ้าง...

จางหลานยังคงคิดที่ยิ่งรู้สึกว้าวุ่นๆ ของตัวเองกำลังจุดชนวนระเบิด แม้หลังจากที่เธอกับจางหย่าหลินโตแล้วจะกลัวจางเจิ้งชู่มากจนทำให้ห่างเหินกันไป แต่เธอก็ไม่อาจทนมองท่านผู้เฒ่าหาเรื่องเดือดร้อนใส่ตัวได้

เธอนึกถึงคำพูดที่โจวจวีเคยพิมพ์ออกมาตอนมองดูคุณาสน์สกุลหลัก ก่อนจะมาเทียนจิน “*ทำไมมันเหมือนกำลังจะถล่มลงมา*”

ตอนนั้นเธอกับจางหย่าหลินคิดแล้วว่าเจ้าเด็กพาชวงนี่แค่ปากอึกกาพูดจาไร้สาระ จึงไม่ได้เก็บมาใส่ใจ ตอนนั้นเมื่อเธอรู้แล้วว่าโจวจวีคือใครก็ได้แต่ใจหายใจคว่ำไปพักหนึ่ง

เธอเสียดรมฝีปากแห้งผาก ลดมือที่ปิดลำโพงมือถือลง แล้วตอบคนในสายอย่างคลุมเครือ “เออะ ฉันรู้แล้ว ค่อยดูอีกที”

อาฉิงนง “ค่อยดูอีกทีอะไร เพิ่งบอกไปไม่ใช่หรือว่าต้องกลับ...”

จางหลานกดตัดสาย

เวลาเดียวกัน ทางด้านคุณาสน์ตระกูลจางอันเก่าแก่ ทั้งลานด้านหน้าและด้านหลังของทุกเรือนเปิดไฟสว่างไสว

อาฉีถือโทรศัพท์มือถือ ยืนงออยู่สักพักก็หันไปบอกจางเจิ้งชู่ “อาหลานบอกว่าทราบแล้วครับ”

“อืม...” จางเจิ้งชู่กุมหัวไม่เท่า นิ้วมือเดี๋ยวกำเดี๋ยวคลายราวกับกำลังเคาะจังหวะซ้าๆ บนหัวไม้เท้า นี่เป็นการแสดงออกทางร่างกายที่เขา มักใช้เวลาใช้ความคิด อาฉีเห็นแล้วก็รู้ทันที จึงหลุบต่ายยืนอยู่ข้างๆ ไม่ส่งเสียงรบกวนอีก

ผู้คนระหว่างรุ่นมักมีอิทธิพลต่อกัน คนรุ่นหลังมักเรียนรู้อุปนิสัยใจคอ และท่าทางแสดงออกบางอย่างมาจากคนรุ่นอาวุโส โดยเฉพาะการแสดงออกที่สร้างภาพลักษณ์น่าเกรงขาม

การเคาะจังหวะขณะคนรุ่นคิดนี้ก็เหมือนสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของผู้นำตระกูล ตอนจางเจิ้งชู่ยังหนุ่มไม่ได้เป็นแบบนี้ แต่พอขึ้นเป็นผู้นำตระกูลก็ค่อยๆ เรียนรู้มาจากรุ่นพ่อ

คนรุ่นเยาว์ทั้งหมด รวมถึงอาฉีซึ่งเป็นผู้ติดตามมาไม่รู้กี่รุ่น เมื่อเห็น

การแสดงออกแบบนี้ก็จะตัวเกร็งและปิดปากเงียบโดยไม่รู้ตัว

เคยมีคำพูดเล่าต่อกันมาเงียบ ๆ ว่าอาฉิน่าจะอยู่มานานมากแล้ว ถือเป็นผู้อาวุโสของผู้นำตระกูลจางในอนาคตได้ด้วยซ้ำ

เพื่อที่จะปรามหุ่นเชิดตัวนี้ และทำให้เขารู้สึกที่ “เจ้านายไม่เคยเปลี่ยนตัว” ผู้นำตระกูลแต่ละรุ่นจึงตั้งใจเลียนแบบพฤติกรรมเล็ก ๆ น้อย ๆ ของบรรพบุรุษตระกูลจางแล้วถ่ายทอดต่อกันมา

ต่อมาคำพูดนี้ก็ถ่ายทอดมาถึงคนตรงหน้าอาฉิน

เขาฟังแล้วเพียงตอบว่า “อ้อ” แต่คำพูดและการแสดงออกก็ไม่เคยเปลี่ยนแปลงไป ชาวลือจึงหยุดลงเพียงเท่านั้น

ขณะที่จางเจิ้งซู่กำลังครุ่นคิด พวกผู้เยาว์ที่อยู่ในห้องต่างก้มหน้า ยืนเรียงเป็นแถว ไม่มีใครกล้าหายใจแรง

พวกเขาไม่ใช่ใครที่ไหน เป็นพวกต่ำตงนั่นเอง

ในฐานะคนกลุ่มแรกที่เห็นการเปลี่ยนแปลงบนภาพผังรายชื่อ พวกเขาจึงถูกเรียกตัวมาที่เรือนของจางเจิ้งซู่เป็นครั้งแรก และนี่ยังเป็นครั้งแรกที่พวกเขาได้พบผู้นำตระกูลท่านนี้ด้วย

ความประทับใจแรกก็คือ...เขาแก่มากจริง ๆ

จางหลานกับจางหย่าหลินอายุย่างเข้าเลขสามแล้วทั้งคู่ เขาซึ่งมีศักดิ์เป็นปู่ของคนทั้งสองจึงมีอายุเกือบเก้าสิบปีแล้ว หากเป็นคนธรรมดาทั่วไปถือว่าอายุยืนยาว แก่หง่อมหนอย่อมเป็นเรื่องปกติ

แต่เขาเป็นผู้ชำระวิญญาณ

ผู้ชำระวิญญาณชำระบาปเคราะห์สลายไอชั่วร้าย หากสลายไม่ได้ก็ต้องแบกรับไว้เอง แต่หากสลายได้ก็ถือเป็นการเพิ่มพูนตบะและบุญกุศล ดังนั้นในบรรดาคนกลุ่มนี้จึงมักมีคนที่อายุมากกว่าร้อยปีเสมอ อายุแปดเก้าสิบก็ยังมีกำลังวังชา

คนที่แก่แบบจางเจิ้งซู่พบได้น้อยมาก

สำหรับพวกต่ำตง สภาพจางเจิ้งซู่ตอนนี้ยืนยันชาวลือได้เรื่องหนึ่ง

ลือกันว่าเมื่อครั้งที่ผนึกเงินปู่เต้า ตระกูลจางมีส่วนช่วยอย่างมาก แม้พวกเขาไม่ได้ตายจากไปเหมือนกับเหล่าศิษย์เฝ้าลี้ซิด แต่ก็ต้องทนทุกข์

ธรรมดาไม่น้อย อาจบอกได้ว่าเป็นกลุ่มคนที่นำเวหนาที่สูงสุดในบรรดาคนที่ยังมีชีวิตอยู่

ต่อให้เจตนาเมื่อแรกเริ่มจะดี แต่ก็หนีไม่พ้นคำครหาว่า “ศิษย์ล้างอาจารย์”

เล่ากันว่าบรรพบุรุษตระกูลจางมีคุณธรรมสูงส่งจึงแบกรับคำครหาที่ไว้ดั่งนั้นผู้นำตระกูลจางทุกรุ่นในภายหลังจึงเหมือนต้องคำสาปของปฐมาจารย์ นั่นคืออายุขัยสั้นและแก่ชราอย่างรวดเร็ว

เพื่อสร้างสมดุล ตระกูลจางจึงเปิดรับศิษย์อย่างกว้างขวางและเพิ่มลูกหลานทายาท คนรุ่นเยาว์ที่ได้รับคัดเลือก เมื่ออายุครบสามสิบห้าปีจะต้องสืบทอดตำแหน่งผู้นำตระกูล คนรุ่นก่อนก็ไม่หวงเหน่ออำนาจไว้ ทั้งไม่ฝัดผอนริรอแม้แต่วันเดียว เป็นเช่นนี้เรื่อยมาทุกรุ่น จึงเจริญรุ่งเรืองเช่นในปัจจุบัน

อีกทั้งตระกูลอื่นๆ ก็ซาบซึ้งในคุณธรรมอันสูงส่งของบรรพบุรุษตระกูลจาง จึงยินดีให้พวกเขาเป็นผู้นำ หลีกทางให้จนทำให้เกิดระยะห่างขึ้นมาจริง ๆ

นี่คือคำอธิบายที่ครอบคลุมที่สุดว่าทำไมหลังจากการผนึกครั้งนั้น ตระกูลจางจึงเป็นตระกูลเดียวที่มีอำนาจที่สุด

พวกต้าตงเคยฟังเรื่องนี้มาตั้งแต่เด็ก

เรื่องจริงเป็นอย่างไรรายกจะบอกได้ แต่วันนี้เมื่อได้พบจางเจิ้งซู อย่างน้อยพวกเขาก็ยืนยันได้ว่า “แก่ชราอย่างรวดเร็ว” นั้นเป็นเรื่องจริง พวกเขายังสงสัยด้วยซ้ำว่าท่านผู้เฒ่าจะอยู่ไม่ถึงวันที่จางหย่าหลินอายุครบสามสิบห้าปี ไม่น่ว่าอาจมีการสละตำแหน่งก่อนกำหนด

ผิวหน้าของจางเจิ้งซูหยาบคล้ำอ้อย เนื่องจากมุมปากตกลง เวลาครุ่นคิดจึงยิ่งดูน่ายาเกรง

นิ้วมือเขาเคาะเป็นจังหวะครู่หนึ่ง ก่อนเอ่ย “สรุปแล้วพวกเธอทุกคนได้ยืนยันชัดเจนว่าอาหลานเป็นคนพูดเองว่า เพราะคืนชีพโง่งม ‘ไซ้มี๊’”

พวกต้าตงพยักหน้าอย่างลังเล แล้วเสริมว่า “เราเห็นภาพผังรายชื่อเกิดการเปลี่ยนแปลง เลย์โทร.หาพี.หลาน พอพี.หลานฟังเราเล่าจบก็พูดแบบนี้ครับ”

จางเจิ้งซูฟังเงิบ ๆ ไม่ได้พยักหน้าตอบ

เขาไม่ค่อยแสดงออกทางสีหน้า ยิ่งกับคนรุ่นเยาว์แปลกหน้าเหล่านี้ แม้แต่กริยาต่างๆ อย่างพยักหน้าหรือส่ายหน้าก็ไม่มีด้วยซ้ำ

จางเจิ้งซู “พวกเธอโทร.ไปกี่ครั้ง”

ต้าตง “หลายครั้งเลยครับ ช่วงแรกๆ โทร.ไม่ติด เพิ่งโทร.ติดครั้งสุดท้าย”

จางเจิ้งซู “โทร.เรื่อยๆ เลยหรือ”

“ใช่ครับ”

จางเจิ้งซูยังคงกุมไม้เท้าพลงเคาะจังหวะ ลักพักก็พยักพืดไปทางพวกต้าตง

อาฉีรีบเข้าไปบอกพวกเขาโดยไม่ต้องให้จางเจิ้งซูเอ่ยปาก “นายท่านผู้เฒ่าหมดคำถามแล้ว เรือนด้านหน้ามีคุณป้าเตรียมน้ำชาไว้ให้ ไปพักผ่อนที่นั่นก่อน คินนี่ก็ค้างเสียที่นี่ ตระกูลอื่นกำลังเดินทางมาสมทบ”

พวกต้าตงได้ยิ้บก็รีบออกไปทันที

เมื่อประตูปิดลง จางเจิ้งซูเอ่ยกับอาฉี “โทร.หาตั้งหลายครั้งแต่ไม่ติด ตอนนั้นอาหลานคงอยู่ในบ่วง ครึ่งสุดท้ายที่โทร.ติด เธอคงเพิ่งออกมา”

อาฉีพยักหน้า

“สรุปคือตอนที่เธอออกจากบ่วงก็เป็นเวลาเดียวกับที่ปรมาจารย์ปู่หนึ่งฟื้นคืนชีพพอดี” จางเจิ้งซูสรุป

ถึงอย่างไรอาฉีก็เป็นหุ่นเชิด ทั้งยังเป็นหุ่นเชิดที่ไม่มีหัวพลิกแพลงสมองซ้ำ เขาชะงักไปครู่หนึ่งจึงพยักหน้า “เป็นเช่นนั้นครับ”

จางเจิ้งซูกำไม้เท้า หมุนปลายไม้เท้ากับพื้นเบาๆ

หมุนไปลักพัก เขาจึงเอ่ยเสียงเข้ม “ในโลกนี้จะมีเรื่องบังเอิญขนาดนี้เชียวหรือ”

อาฉี “น่าจะครับ”

จางเจิ้งซูแย้ง “ฉันไม่เชื่อ”

อาฉีลั้งเลเล็กน้อย “ท่านหมายถึง...”

จางเจิ้งซู “การคืนชีพของปู่หนึ่งอาจเกี่ยวข้องกับบ่วงที่อาหลานเข้าไป เธอรู้เรื่องนี้อยู่แล้วตั้งแต่ก่อนรับสาย หรือบางทีอาจเห็นกับตาตัวเองด้วยซ้ำ”

เขาคิดครู่หนึ่ง แล้วคำไม้เท้าค่อยๆเดินไปที่ผนัง ตรงนั้นมีภาพผังรายชื่อแขวนไว้

ผู้ชำระวิญญาณทุกตระกูลล้วนมีภาพผังรายชื่อ ดังนั้นจึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่จะมีอยู่ที่นี้ด้วย แต่ภาพผังรายชื่อของเขาต่างจากของผู้อื่นเล็กน้อย

มันเก่าแก่กว่า ขอบภาพมีร่องรอยชำรุดหลายจุด เหมือนเป็นฉบับดั้งเดิมที่สุดที่สืบทอดจากรุ่นสู่รุ่นมานับพันปี

จางเจิ้งซุมองชื่อของปู่หนึ่งบนภาพ “ยายหนูอาหลานรู้ และถึงขั้นเห็นปู่หนึ่งคืนชีพกับตาด้วย แต่เมื่อครู่ที่รับสายกลับไม่ยอมบปริปากบออะไรเลย ทั้งยังพูดจาคลุมเครือ เป็นเพราะอะไรกันนะ”

อาฉิคิดอย่างจริงจังจ้องครู่หนึ่ง แล้วตอบอย่างพาชื่อ “ไม่รู้สิครับ ผมค่อนข้างโง่”

“นายโง่ โง่โง่เลย” จางเจิ้งซุโบกมือโดยไม่หันไปมอง “ฉันว่าเธอน่าจะเจอสถานการณ์ยุ่งยากเข้า และไม่รู้จะรับมือยังไง ฉันว่าน่าจะเกี่ยวกับการคืนชีพของปู่หนึ่งด้วย เด็กคนนี่หยิ่งทะนงมาก ถ้าเจอเรื่องยุ่งยากจริงๆ คงไม่ยอมบอก ถามเอาความอะไรจากเธอไม่ได้หรอก”

อาฉิเพียงตอบรับ “ครับ”

จางเจิ้งซุถาม “คนที่เข้าบวงนั้นกับอาหลานยังมีใครอีก”

อาฉินับนิ้ว “ก่อนเดินทางหย่าหลินเคยมารายงานท่าน น่าจะมีเขาด้วย พวกเขาไปหาศิษย์สองคนของตระกูลเส้นเพื่อทดสอบฝีมือ ดังนั้นศิษย์ตระกูลเส้นสองคนนี้ก็น่าจะอยู่ด้วย...อ้อ เมื่อครู่บอกว่ามีสี่ชั่วตัวด้วยครับ”

“หย่าหลินนิสัยเหมือนพี่สาวเขา ทะนงตัวเหมือนกัน แต่อาหลานโพงผางกว่า ถามคนพี่ไม่ได้ คนน้องก็เหมือนกัน” จางเจิ้งซุเอ่ยเสียงทุ้ม “ส่วนศิษย์ตระกูลเส้นสองคนนั้น...”

เขานิ่งคิด ไม่ได้พูดต่อ

ผ่านไปพักใหญ่กว่าเขาจะเอ่ยปากอีกครั้ง “ดึกๆ นายค่อยโทร.หาโจวซวี ถ้าคืนนี้พวกเขาไม่เดินทางกลับก็ต้องหาที่พักค้างคืน รอจนโจวซวีแยกกับอาหลานและหย่าหลินแล้วค่อยโทร.หาเขา เด็กคนนี้ความคิดเรียบง่ายพูดจาไม่หมกม昧 ลองถามเขาดู ทำความเข้าใจกับสถานการณ์ก่อน”

อาณิพยักหน้า “ได้ครับ”

จางหลานไม่รู้เลยว่าจางเจิ้งซู่กำลังคิดอะไร เมื่อโตเป็นผู้ใหญ่ก็ไม่เคยเข้าใจความคิดของเขา

ถึงอย่างไรเธอก็ตัดสินใจแล้วว่าวันนี้จะค้างที่นี้ก่อนเพื่อถ่วงเวลา ฟรุ้งนี้ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องหาทางปลีกตัวกลับพร้อมจางหย่าหลินให้ได้

แต่ละตระกูลจะหารืออะไรกัน แล้วหารืออย่างไร ตอนนี้เธอไม่สนใจแล้ว ถึงอย่างไรเธอก็ไม่คิดพบบรรพบุรุษกลุ่มนี้กลับบ้านด้วยแม่แต่คนเดียว รวมถึงโจวชวีด้วย

เว้นแต่เธอจะเสียดสี

ดังนั้นเมื่อเชียวกับเหวินสี่มองมา เธอจึงเก็บมือถือแล้วพูดเหมือนไม่มีอะไรสลักสำคัญ “สกุลหลักมีกฎไม่ให้เราออกจากบ้านพร้อมกันนานเกินไปค่ะ นี่ก็โธรมาแรงแล้ว บอกว่าฟรุ้งนี้เราต้องกลับหนึ่งโจว”

ตอนพูดว่า “ฟรุ้งนี้ต้องกลับ” เธออดเหลือบมองปฏิกิริยาของเชียวเหวินไม่ได้

เชียวเหวินต่างจากจางเจิ้งซู่โดยสิ้นเชิง เขาไม่เคยวางแผนมาแต่แรกขามไม่ว่าได้ยินเรื่องอะไรก็แค่พยักหน้าเล็กน้อยเป็นเชิงว่ารับรู้แล้ว

และก็เพียงเท่านั้น

เพราะวินาทีถัดมาเขามักจะเปลี่ยนเรื่อง เหมือนไม่ว่าเรื่องอะไรก็ดึงดูดความสนใจของเขาไม่ได้ แค่ฟังผ่านหูเท่านั้น

เป็นดังคาด เชียวเหวินพยักหน้าแล้วสะกิดไหล่เหวินสี่ ทั้งสองเดินตามลู่อี่ยวกลับเข้าไปในหมู่บ้าน พูดทิ้งท้ายว่า “กลับกันก่อนเถอะ”

นาน ๆ ที่ในบ้านจะครึกครื้นแบบนี้ สามภรรยาบ้านลู่่วนกับการทำอาหารเต็มโต๊ะรับรองแขก

เสียดายที่เหล่าหมายังไม่ได้สติ ไม่รู้ว่าได้รับความตกใจถึงขั้นหมดความปรารถนาที่จะมีชีวิตอยู่ต่อแล้วหรืออย่างไร หลังจากถูกแบกมานอนบนโซฟาที่ไม่ลุกขึ้นมาเลย ย่อมมาร่วมโต๊ะด้วยไม่ได้

พี่น้องตระกูลจางนั่งอยู่ในวงล้อมของบรรพบุรุษ ทั้งยังมีเรื่องกังวลใจ จึงไม่รู้สึกรออาหาร

พวกเขาไม่ยกกาน แต่ก็ไม่กล้าปฏิเสธ ได้แต่ฝืนกินเข้าไป ตลอดทั้งมื้อไม่รับรสชาติเลย ได้แต่หวังให้คำคืนนี้ผ่านไปโดยเร็ว

โจวชวีกลับเจริญอาหารมาก

ตั้งแต่ออกจากบ่วง เขาก็ป่วยง่ายมาก แม้ตอนนี้เสียงเริ่มอื้อเหมือนคนเป็นหวัดคัดจมูก แต่บรรยากาศคึกคักทำให้อดใจไม่ไหว จึงขมอาการป่วยไว้ แม้อย่างนั้นเขาก็ไม่ได้กินอย่างเปรมปรีดิ์นัก...

เพราะยังต้องพะวงถึงอีกคน

เดิมตัวเขาอยากกินอะไรก็คืบมากิน แต่อยู่ๆ ก็เปลี่ยนไป เริ่มคำนึงถึงความรู้สึกของเพื่อนอีกคนในร่าง

ด้วยเหตุนี้ ขณะที่ลูกตาเขาแทบจะร่วงลงไปในงานหมสามชั้นอยู่แล้ว เขายังมีแก่ใจถามว่า “นายชอบกินอะไรเป็นพิเศษึเปล่า มีอะไรที่ไม่กินมั้ย”

ชยาเฉียวซึ่งนั่งข้างๆ ทำหน้างาย สายหน้าตอบว่า “ไม่มีอะไรชอบเป็นพิเศษนะ นายจะสนทำไมว่าฉันไม่กินอะไร”

โจวชวีกลอกตา “ไม่ได้พูดกับนาย”

ชยาเฉียว “?”

โจวชวี “ฉันถามตัวเอง”

ชยาเฉียว “?”

ลู่อึ้งและภรรยาอายุมากแล้ว ย่อมตกใจอย่างช่วยไม่ได้

ดังนั้นไม่ว่าโจวชวีสะกิดอย่างไร ปู่หนึ่งก็ทำเป็นแกล้งตายตลอด ขณะที่สองสามีภรรยากำลังคุยกับคนอื่นๆ จึงสบโอกาสรีบบอกว่า “ไม่ต้องสนใจข้า เจ้ากินของเจ้าไปเถิด”

พูดจบเขาก็เปลี่ยนน้ำเสียงและท่าทางอีก “ได้ไงล่ะ ถ้าฉันผลอกินอะไรที่นายไม่กินเข้าไป ทำขายหน้ากลางโต๊ะขึ้นมาจะอย่างไร ดูอย่างน้ำเล็กฉันไม่ชอบกลิ่นคาวปลา กินคำเดียวก็อ้วกแตกแล้ว”

จางหลานหน้าเขียว “...เลิกพูดแล้วกินข้าวของนายไปซะ น้ำไหว้ละ”

โจวชวีหัวเราะฮาๆ จากนั้นก็นั่งตัวตรง ตอบรับอย่างสุภาพ “ล่วงเกิน

แล้ว โปรดอภัยด้วย”

เขาสลับร่างไปมาอย่างลื่นไหล ซยาเหียวถึงกับมองตาก้าง คนที่นั่งข้างเขาเป็นคณบุคลิกภาพแตกแยก เขาที่นั่งดูจนลืมหับตะเกียบ ไม่กินอะไรอยู่เป็นนาน

เหวินลือมองคนแปลก ๆ เต็มโต๊ะ คำพูดแตกตันอัดแน่นอยู่ในห้อง แต่ไม่รู้จะพูดอะไรดี

เดิมเขาคิดว่าตัวเองต้องใช้เวลาอีกสักกระยะจึงจะปรับตัวเข้ากับอาหาร ปกติได้ แต่อาจเพราะบ้านลูใช้เตาไฟโบราณ เวลาทำอาหารจึงมีกลิ่นฟืน อบอวลทั้งห้องโถง ควันลวยขึ้นไปทางปล่องไฟ

ช่วงขณะนั้นเขาพลันทวนนึกถึงภาพในอดีต นึกถึงวันเวลาช่วงหนึ่งที่เขา กับเงินปู้เต้าเคยเดินด้วยกันไปตามตรอกซอกซอยซึ่งอบอวลด้วยกลิ่นควันไฟ ของโลกมนุษย์ มีตำจั่วเสี้ยวจั่วรอพวกเขากลับที่พัก

พวกเขาเคยเรียนรู้การปรุงอาหารในหม้อทองแดงมาจากที่ไหนสักแห่ง ช่วงเวลานั้นมักทำกินเป็นประจำ

ต่อมาเมื่อครั้งหนึ่ง เขาจำไม่ได้แล้วว่าทำไมถึงออกไปข้างนอกกลางคัน ระหว่างกินข้าว เมื่อกลับมากินต่อก็หิบทะเกียบผัด

เขาเคิบกับข้าวกินไปคำหนึ่ง และพบว่าตำจั่วเสี้ยวจั่วกำลังจ้องเบ่ง มาที่เขาด้วยดวงตาคมลัดซิง¹ จึงเพิ่งรู้ว่าหิบทะเกียบของเงินปู้เต้ามาใช้

ส่วนเงินปู้เต้ากำลังแบมือรอเขาคืนตะเกียบมา

ความรู้สึกในตอนนั้นยากจะอธิบายออกมาเป็นคำพูด...

เขาเคยคิดว่าหากมีช่วงเวลาใดที่เงินปู้เต้าล่วงรู้ความรู้สึกของเขา ก็น่าจะเป็นวันนั้น

แต่ไม่ว่าอย่างไรอาหารมื้อนั้นเขาก็ไม่ได้กินจนเสร็จ

โชคดีที่วันนั้นเป็นวันสุดท้ายที่พวกเขาเดินทางร่วมกัน เขาเพิ่งเผยพิรุณ ก็ต้องแยกทางกับอีกฝ่ายแล้ว หลังจากนั้นตลอดระยะเวลาอันยาวนาน

¹ หมายถึง ดวงตาคมเหมือนเมลิ็ดอัลมอนต์ คือดวงตากลมโตได้รูป มีความเรียวกว้าง และหางตาชี้ขึ้นเล็กน้อย ถือเป็นรูปตาที่สวยงาม

เขาก็อยู่แต่ในค่ายกลชำระจิตวิญญาณ

พอดิถีขึ้นมาตอนนี้ก็เหมือนกับความฝัน

แต่ไม่ว่าอย่างไรวันเวลาในช่วงนั้นก็เป็นเวลาแสนสุขหลังจาก
เขาเข้าสู่วิสัยสมกวน เป็นผลให้เมื่อเขาได้กลิ่นฝันซึ่งคล้ายคลึงกันอีกครั้ง
จึงเจริญอาหารขึ้นมา...

เขาพบว่าอาหารบ้านลูชวบน้ำลายสออย่างผิดคาด

แต่เขาไม่ได้กินอาหารปกติแบบนี้มานานเหลือเกิน จึงค่อนข้างลำบาก
เล็กน้อย ไม่รู้จะเริ่มจากตรงไหนดี

ขณะกำลังลำบาก ในยามตรงหน้าพลันมีอาหารเพิ่มมา

เหวินลือเหลือบตาขึ้น เห็นเพียงมือของเซี่ยเวิน

มือซ้ายที่ยังมีร่องรอยแห่งชูบซ่อนอยู่ใต้โต๊ะตลอดเวลา ไม่ให้สาม
ภรรยาบ้านลูเห็น เผยให้เห็นเฉพาะมือข้างขวาซึ่งอยู่ในสภาพสมบูรณ์เป็นปกติ
นิ้วมือเขาเรียวยาว ท่าทางการจับตะเกียบชวนมอง ยิ้มรับคำสาม
ภรรยาบ้านลูกลางคืบกับข้าวใส่ชามเหวินลือไปด้วย

ระหว่างที่พูดคุยยิ้มแย้ม เขาก็เอียงศีรษะมากระซิบข้างหูเหวินลือ
“เห็นคุณเอาแต่ใจลอยไม่แตะอะไรตั้งนานแล้ว ตั้งใจกินข้าวหน่อย”

เหวินลือกำลังจะตอบรับโดยไม่รู้ตัว แต่แล้วก็ได้ยินเขาเอ่ยเสริม
เสียงเนิบ “ไม่ต้องห่วง ตะเกียบนี้ผมยังไม่ได้ใช้”

เหวินลือ “...”

เขาตวัดสายตาทะลึง กลับเห็นเซี่ยเวินหันไปคุยกับสามภรรยาบ้านลู
ต่อแล้ว คนอายุยิ่งมากก็ยิ่งพูดเยอะ เรื่องเล็กๆ น้อยๆ บางเรื่องพูดซ้ำไปมา
หลายหน แต่เซี่ยเวินรับฟังอย่างอดทน ไม่เคยเร่งเร้า ในแวตตาเจือรอยยิ้ม
ไม่มีความรำคาญเลยแม้แต่น้อย

แต่เหวินลือรู้สึกว่ารอยยิ้มจากทางตาอีกฝ่ายนั้นกำลังล้อเลียนเขา

เหวินลือจึงไม่แตะต้องกับข้าว ยกแก้วน้ำขึ้นดื่มเพื่อให้จิตใจสงบลง

ปรากฏว่าเพิ่งดื่มได้สองอึกก็เห็นเซี่ยเวินเหลือบมองเขาอีกครั้งพลางเอ่ย

“แต่แก้วใบนี้ผมใช้แล้วนะ”

เหวินลือ “...”

เขาวางแก้วลง หันไปเผชิญหน้ากับเซียเวิน

เสียงกันแก้วกระทบโต๊ะไม่ดังนัก แต่ชัดเจนอย่างยิ่งเมื่อแทรกขึ้นมาท่ามกลางเสียงพูดคุย ดั่งนั้นทั้งคนที่หน้าเขียว คนที่เป็นโรคบุคลิกภาพแตกแยก และคนที่นั่งดูจนเอ๋อ...ต่างก็ชะงักแล้วหันมามองพวกเขาสองคนด้วยความงุนงง

เหวินสือกสั่นคำที่จ่ออยู่ที่ริมฝีปากกลับลงไป

เขาเม้มปากให้หยดน้ำที่ค้างอยู่ซึมหายไป เหลือบตามองกลุ่ม “คนไม่เกี่ยวข้อง” เวทหนึ่งแล้วเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ เลื่อนแก้วน้ำมาตรงหน้าตัวเอง ก่อนเอ่ยเสียงทุ้มเข้มในระดับที่มีแต่เซียเวินได้ยิน “ตอนนี้เป็นของผมแล้ว คุณเปลี่ยนไปไหม”

พวกชยาเฉียวไม่รู้ว่าจะทำอะไรขึ้นและไม่ได้สนใจมากนัก จึงหันกลับไปคุยกันต่อ เสียงพูดคุยเจี๋ยจ้าวบนโต๊ะอาหารดำเนินต่อไป

สามีภรรยาบ้านลูก็คุยต่อเช่นกัน

เซียเวินยิ้มตาหยีท่ามกลางเสียงเจี๋ยจ้าว ไม่ได้มองเหวินสือ เพียงตอบเสียงทุ้มเบาอย่างเกียจคร้าน “ไม่มีเหตุผลเอาซะเลย ใครตามใจคุณจนเสียนิสัยแบบนี้”

เหวินสือ “...”

เขาเกือบตอกกลับไปตามความเคยชินแล้วว่า *คุณไง* ยังดีที่ยังปากทันถามกลับด้วยใบหน้านิ่งขรึม “นี่คุณวางเบ็ดล่อใช่ไหม”

“อืม” เซียเวินตอบอย่างคลุมเครือ แล้วเบือนหน้าหัวเราะ

เสียงหัวเราะนี้ปลุกเหล่าหมาซึ่งนอนอยู่บนโซฟาให้ฟื้นคืนชีพขึ้นมา

สภาพแห่งซุบของเหล่าหมาพอ ๆ กับเซียเวิน ชิกซ้ายยังไม่ฟื้นตัวก็ต้องอาศัยเสื้อผ้าปกปิดไว้ ไม่อย่างนั้นอาจทำให้สองสามีภรรยาบ้านลูตกใจจนล้มป่วยได้

เขาลุกขึ้นนั่งบนโซฟา คว่าหมอนอิงมาหนุนเหมือนเป็นอัมพาตครึ่งซีกมองไปที่เซียเวินกับเหวินสืออย่างคับแค้นใจ แต่มองได้เพียงครู่เดียวก็หลับตาลงเงียบบนเก้าอี้เหมือนนกตาย

สามีภรรยาบ้านลูก็เอาใจใส่แขกเหลือเกิน คิดว่าเขาอายุไล่เลี่ยกับตัวเอง

เรียกอีกฝ่ายว่า “น้อง” อย่างนั้น “น้อง” อย่างนี้ พยายามจะชวนเขามาร่วมโต๊ะด้วยกัน แต่เหล่าเหมาปฏิบัติด้วยสีหน้าเหมือนคนปวดฟัน

“ขอบคุณครับ ขอบคุณ แต่ตอนนี้ผมกินไม่ลงจริงๆ เวียนหัวมาก ขออิมห้องชั้นบนพักผ่อนสักหน่อยได้มั๊ยครับ”

“ได้อยู่แล้ว ช่างบนมีห้องเยอะแยะ เลือกตามสบายเลย” ลู่เซี่ยวบอก เมื่อเหล่าเหมาเป็นคนเริ่ม พี่น้องตระกูลจางก็ลุกจากโต๊ะตามไปด้วยทันที อ้างว่าเวียนหัวอยากขึ้นไปพักก่อนเช่นกัน

แปลนบ้านลู่แหงจะเหมือนกับบ้านของลู่เหวินเจี๋ยวินในบ่วง ไม่รู้เพราะลู่เหวินเจี๋ยวินคิดถึงบ้านมาก หรือเพราะบ้านกระดาศที่สามีภรรยาบ้านลู่แหงให้เธอสร้างโดยอิงตามแปลนของบ้านนี้

ชั้นบนมีห้องหลายห้อง ตามหลักแล้วพวกเขาเคยพักแล้วครั้งหนึ่ง แบ่งห้องเหมือนครั้งก่อนย่อมสะดวกที่สุด

แต่จางหย่าหลินไม่ยอม

เพราะครั้งก่อนเขาอนห้องเดียวเตียงเดียวกับโจวชวี ถ้าครั้งนี้ยังแบ่งห้องแบบเดิม นั่นหมายความว่าเขาต้องนอนเตียงเดียวกับโจวชวีและปูหนิง

ถ้ากลางดึกนอนอยู่ดี ๆ แล้วคนที่พูดขึ้นมาคือปรมาจารย์ปูหนิงละ

เขาคงตกใจตายพอดี

โจวชวีถูกรังเกียจโดยไร้เหตุผลจึงถาม “แล้วอาเล็กจะนอนกับใครผู้ชายในบ้านเยอะแยะ เลือกมาสักคน”

จางหย่าหลินนึกในใจ *ฉันไม่เลือกใครทั้งนั้นแหละ คนไหนก็เอาใจยากทั้งนั้น*

เขาใคร่ครวญข้อดีข้อเสีย ลังเลสักพัก ในที่สุดก็บอกว่า “ฉันขอนอนระเบียงห้องพี่สาว”

ทุกคนได้แต่ยอมใจ

แน่นอนว่าสุดท้ายเขาไม่ได้นอนที่ระเบียงจริงๆ ห้องจางหลานมีโซฟา เขาจึงนอนที่นั่นทั้งชุดที่สวมอยู่ให้ผ่านๆ คินนี่ไป ส่วนเรื่องที่ว่า...จะรอดผ่านคินนี่ไปได้หรือเปล่านั้นก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

สองพี่น้องเข้าห้องนอนไป

ชยาเฉียวเดินตามเหวินสือโดยอัตโนมัติ แต่กลับถูกโจวชวีรั้งไว้

“นายจะไปไหน” โจวชวีถาม

ชยาเฉียว “นอนไง”

โจวชวี “นอนกับใคร”

ชยาเฉียว “พี่ฉันไง”

โจวชวีตั้งเขาออกมา แล้วกระซิบเสียงเบาเหมือนนง “นายโง่หรือ”

ชยาเฉียว “นาย...”

เขาอยากพูดว่า นายเพิ่งอายุเท่าไร? ทำไมถึงซัด้าแบบนี้ แต่นึกได้ว่า
ปู้หนิงยังอยู่ในร่างอีกฝ่าย ท่านผู้นั้นอายุมากจริงๆ

ชยาเฉียวได้แต่มองเขาด้วยสายตามองคนเพี้ยน “ทำไมนายต้องด่าฉัน
ด้วย อธิบายมาซิ”

โจวชวีกลอกตา เบี่ยงตัวบังสายตาเหวินสือไว้ จากนั้นชูนิ้วหัวแม่มือ
สองข้างใส่ชยาเฉียว แล้วอึ้งเข้าหากัน พร้อมพูดเสียงงม้งา

ชยาเฉียว “อะไรนะ”

โจวชวี “...ฉันบอกว่า!”

เขาทำท่าประกะบจัดเต็มมาก แต่เสียงกลับเบามาก ทำให้ทำมือ
หลายรอบพลางพูดอย่างคลุมเครือ “พี่ชายนายกับนายซี่...ไม่สิ กับปู้จู่มาจารย์
อึมๆๆๆๆกัน นายไม่รู้หรือไง”

ชยาเฉียว “อึมๆๆๆๆ คืออะไร”

โจวชวีมองเขาเงิบๆ ไก่ล้จะบ้าอยู่แล้ว

บรรยายกาตที่สองคนกระซิบกระซาบกันดูแปลกๆ จนเหวินสือเหลือบ
มองมาทางพวกเขา

ขณะเดียวกันชยาเฉียวก็เลียนแบบโจวชวีโดยชูนิ้วหัวแม่มือสองข้าง
ออกมาพอดี กำลังทำทำนั้นซ้ำอีกรอบ

โจวชวีสะดุ้ง รีบปรับสีหน้าทำที แล้วกดนิ้วชยาเฉียวลงไป “อย่า...”

น่าเสียดายที่สายเกินไป เหวินสือเดินมาแล้ว “ซุบซิบอะไรกัน”

เขามองนิ้วโป้งสองข้างของชยาเฉียวที่แนบติดกัน กำลังจะเอ่ยปาก

กลับเห็นโจวซวีประสานมือโค้งคำนับเขา บอกว่า “ขอโทษด้วยศิษย์น้อง”

เหวินสือฉิวหน้า “ขอโทษเรื่องอะไร”

ปู้หนิง “ข้าเองก็เพิ่งรู้ภายหลังว่าในวงนั้นโจวซวีกับข้าเชื่อมโยงถึงกัน”

เหวินสือ “...”

ที่แรกเขายังงงว่าโจวซวีกับชยาเฉียวกำลังทำอะไร แต่พอปู้หนิงโค้งคำนับเช่นนี้ เขาก็เข้าใจแจ่มแจ้ง

พอเข้าใจแล้วเขาก็ขยับริมฝีปาก เอ่ยเสียงเย็นชา “ท่านปล่อยโจวซวีออกมา”

ปู้หนิง “ข้าจะลองดู”

แต่โจวซวีเหมือนคนตาย สะกิดเท่าไรก็ไม่ยอมออกมาอีกเลย ปู้หนิงได้แต่คำนับเหวินสืออีกรอบแล้วเก็บกวาดเรื่องวุ่นวายแทนใครบางคน

ทว่าเวลานี้เอง ชยาเฉียวพลันร้อง “อ้อ...” เหมือนตระหนักได้

ปู้หนิงไม่มัวรักษามารยาทอีก ยื่นมือไปปิดปากชยาเฉียวพลางเอ่ย “ล่วงเกินแล้ว” จากนั้นลากเขาเข้าไปในห้องที่อยู่ใกล้สุดแล้วปิดประตูตามหลัง

พอปิดประตูแล้วถึงเพิ่งรู้ว่าเป็นห้องของเหล่าเหมา แต่พวกเขาอมเบียดกันสามคนดีกว่า ไม่ขอออกไปในตอนนี้

เหวินสือยื่นตรงข้ามเขี้ยวเงินตรงทางเดิน พุดอะไรไม่ออกอยู่นาน ผ่านไปพักใหญ่ ในที่สุดเขาก็ทนไม่ไหว พิมพ์คำคนเบาๆ เสียงนั้น

คลุมเครือได้ยินไม่ชัด เหมือนจะด่าว่า “พวกซื่อป้อ” อะไรทำนองนี้

เขี้ยวเงินหัวเราะ

“หัวเราะกับผีสิ” เหวินสือสะบัดหน้าเดินไปยังห้องว่างที่เหลือ

เนื่องจากแก๊งคนโง่ครอบครองห้องไปเพียงสองห้อง ทั้งคู่จึงยังมีห้องว่างเหลืออยู่สองห้อง แบ่งกันคนละห้องใช้ว่าจะไม่ได้

เหวินสือเดินเข้าห้องและดึงประตูปิด

แต่แล้วประตูกลับกระแทกถูกอะไรบางอย่างเสียงดังกึก เขาก็ชิงชักมือ

เขายืนนิ่งอยู่ในห้องหลายวินาที จากนั้นแฉกประตูอีกรอบ

สีหน้าเขาไม่สบอารมณ์ ทั้งยังแผ่กลิ่นอายเย็นชา ตอนที่แฉกประตูออกไป สายตาก็ตกลงบนร่างเขี้ยวเงินพอดี

เซี่ยเวินยืนอยู่ข้างประตู มองเขาผ่านช่องว่างที่กว้างประมาณครึ่งคน
จากนั้นมองไปยังห้องว่างอีกห้องหนึ่งแล้วบอกว่า “แล้วแต่คุณตัดสินใจ”
เหวินลือยืนมองเขาคู่หนึ่ง ก่อนเปิดประตูกว้างขึ้น

ทดลองอ่าน

89

ตื่นตัว

ความจริงแล้ว ขณะที่ประตูเปิดกว้าง เชื้อยีนชงักไปครู่หนึ่ง

สำหรับเหวินลือ ลีหนั้นเหมือนลัษนและลั้งเล แม้จะเพียงชั่วขณะ แต่เขายังจับสังเกตได้

เขาสงวนท่าทีและเย็นชาในแทบทุกสถานการณ์ มีเฉพาะยามอยู่ต่อหน้า คนคนนั้นเท่านั้นที่อ่อนไหวจนหน้าตกใจ

ตั้งนั้นเมื่อเห็นลีหน้าของอีกฝ่าย เขาจึงละลายตาจากตัวเชื้อยีน หนึ่งไป ครู่หนึ่งก่อนเอ่ยว่า “นอนที่ไหนก็เหมือนกัน”

น้ำเสียงเขาเรียบเฉยเหมือนเปลี่ยนใจกะทันหัน แต่คิ้วที่ขมวดมุ่น เล็กน้อยเปิดโปงตัวเขาอย่างหมดเปลือก

พูดจบก็ดึงประตูเข้ามาโดยไม่รู้ตัว แต่ดึงมาได้นิดเดียวก็ถูกมือใครบางคนขัดไว้

เหวินลือเหลือบตาขึ้น เห็นเชื้อยีนเอามือยันที่กรอบประตู ถามว่า “ทำไมอยู่ๆ เปลี่ยนใจกลางคันล่ะ”

“เปล่า” เหวินลือเงิบไปสองวินาที “ถ้าคุณไม่อยากเข้าก็ไม่ต้องเข้า”

อารมณ์ในน้ำเสียงของเขายามนี้ชัดเจนมาก เจือแหวไม่พอใจนิดๆ และเนื่องจากไม่ได้ปกปิด ความเย็นชาแข็งกร้าวจึงลดน้อยลง เหมือนหนามอ่อนนุ่มที่หลอกให้ดูน่ากลัวเท่านั้น

ได้ยินแบบนี้ สายตาเชื้อยีนจับจ้องที่ใบหน้าของเหวินลือ ไม่รู้ว่ากำลัง

มองอะไร แต่มองอยู่นานทีเดียว

จากนั้นเขาก็้มตัวเล็กน้อยเดินเข้าห้อง แล้วดึงประตูปิดตามหลัง
ตอนจับลูกบิดประตูก็กุมมือเหวินลือไปพร้อมกันด้วย และไม่ยอม
ปล่อยอีกเลย

กลอนประตูส่งเสียงดังกริก แสงไฟทั้งหมดถูกปิดกันไว้ด้านนอก
เหวินลือขยับนิ้วมือแต่ไม่อาจดึงมือออกมาได้ เขาก็ต้องยืนอยู่ตรงหน้า
เชียวเวินแบบนั้น ทั้งคู่อยู่ใกล้กันมากจนถ้าคนใดคนหนึ่งโน้มศีรษะก็สามารถ
จุมพิตอีกฝ่ายได้

“คุณจะทำอะไร” เหวินลือถาม

“ดูไม่ออกหรอก กักบริเวณ” แผ่นหลังเชียวเวินพึ่งบานประตู มือที่กุม
มือเหวินลือและลูกบิดไฟลอยข้างหลัง ทำให้อยู่ในท่าที่แขนเหวินลือโอบรอบ
เอวเขา มองแวบแรกเหมือนกำลังกอดเขาอยู่

“เจ้าอารมณ์ตั้งแต่เล็กจนโต เออะอะไรก็เก็บเงียบได้เป็นเดือนๆ
ผมต้องถามให้รู้เรื่องก่อนแล้วถึงจะปล่อยคุณ” มืออีกข้างของเชียวเวินเป็น
ข้างที่แห้งชุปพอดี เวลาอยู่ต่อหน้าคนนอกจะซ่อนไว้เพื่อไม่ให้แตกตื่นตกใจ
แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าเหวินลือก็ทำตัวตามสบายได้มากขึ้น

เขาเซยคางเหวินลือให้สบตาตรงๆ ถามว่า “ทำไมถึงคิดว่าผมไม่อยาก
เข้ามา”

เหวินลือขยับริมฝีปาก แต่ไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไร ดังนั้นเลยคิดว่า
จะไม่ตอบ

นิ้วมือเชียวเวินแตะข้างลำคอเขา เหมือนสัมผัสที่ผสมผสานระหว่าง
กระดุกกับไม้ผุ แหลมนเล็กน้อย แต่ไม่เจ็บ เพียงแตะผิวหนังแล้วเบา
ยามไถ่ผ่านชวนให้รู้สึกคันยุบยิบในใจ

เหวินลือตะบปนิ้วมือแห่งชูปนั้น ก่อนเอ่ยอย่างซັกจะหมดความ
อดทน “ตอนผมเปิดประตู คุณชะงัก”

เชียวเวินคิดตามไม่ทัน “...ผมชะงักหรือ”

เหวินลือจ้องเขา

ภายในห้องมืดสลัว ไม่ได้เปิดไฟสักดวง แสงจากนอกหน้าต่างถูก

ฝ่าม่านบดบังไว้เกินครึ่ง ยามที่ส่องผ่านเข้ามาจึงหม่นสลัว เห็นเค้าโครงเป็นเงาตะคุ่มไม่ชัดเจน

แต่เหวินลือยังคงจ้องเขาอย่างตั้งต้น

เขี่ยเวินหนึ่งคิดครุ่นหนึ่งกว่าจะเข้าใจความหมายที่เหวินลือต้องการลือ “ที่ผมชะงักเพราะ...”

เขาพูดค่างๆ คากๆ ไม่รู้กำลังคิดอะไรอยู่

เหวินลือรออยู่ครู่หนึ่งก็ยังไม่ได้คำตอบ จึงนินวหน้า “เพราะอะไร”

เขี่ยเวินหัวเราะเล็กน้อย แต่เสียงหัวเราะนั้นหุ้มต่ำหนักแน่นอยู่ในลำคอ ลักพักจึงเอ่ยเบาๆ “เพราะไม่ว่าคุณอยากได้หรืออยากทำอะไร ก็มักหาเหตุผล และข้อแก้ตัวสารพัดมาอ้างให้ตัวเองเสมอ แต่วันนี้กลับไม่เป็นอย่างนั้น”

เหวินลือในวัยเด็กเป็นเช่นนี้เสมอ ต่อมาเพราะเขาคอยให้ท้ายตามใจ ทำให้พัฒนากลายเป็นนิสัย “กำเริบเลิบสาน” ที่ไม่มีพิษมีภัย

แต่แล้วค่ายกลชำระจิตวิญญาณกลับสะบัดจับพันผูกทางโลกจนหมดสิ้น กลับไปเป็นคนเงียบขรึมเก็บงำเหมือนเมื่อแรกเริ่มอีกครั้ง ยิ่งโตความคิดก็ยิ่งซับซ้อน ทั้งยังแฝกไลน์อายุเย็นชาเห็นห่าง

มาหาอาจารย์ เพราะประสบเรื่องยุ่งยาก

กลับเขาชงอวิน เพราะต้องค้นคว้าตำราเก่า

เดินไปด้วยกัน เพราะต้องผ่านทางเดียวกันพอดี ไม่มีทางแยกอื่นให้ปลีกตัว

...

มนุษย์ทุกคนล้วนมีความปรารถนา แต่เหวินลือกลับต่อต้านอยู่ในที ทุกครั้งที่ต้องการขออะไรจากเขามักอ้อมค้อม หาข้ออ้างสารพัด จนกว่าจะดันตัวเองเข้าไปในเส้นทางที่ไม่มีทางแยกแล้วถึงจะยอมเอ่ยปาก ทั้งยังแสรังทำตัวห่างเหินกลมเกลื่อน

ผ่านไปนานวันเขาก็แทบกลายเป็นภาพลักษณ์ประจำตัวเขา

คนเย็นชาไม่สูงส่งกับใครเช่นนี้ วันนี้กลับเผยความจริงใจและตรงไปตรงมาอย่างหาได้ยาก...

ไม่มีการอ้อมค้อม ไม่มีการอ้างสารพัดเหตุผล

เหวินลือกุมลูกบิดประตูดูอย่างนั้นพลางมองเขา จากนั้นก็เปิดประตูดู
 ช่วงเวลานั้นแทบจะเหมือนเขากำลังเผยอารมณ์ด้านที่นำหลังไหลออกมา
 ดูจตุตพีปิตาจที่ห่อหุ้มด้วยเกล็ดน้ำค้าง ดูมีเสน่ห์เฝ้าวนแบบเย็นชาในสายตาค
 คนทั่วไป

เหวินลือ “แล้ว?”

เซี่ยเวิน “หืม?”

เหวินลือ “คุณคิดอะไรอยู่ตอนที่ชะงักไป?”

“คิดว่า...” นิ้วเรียวยาวแห่งของเซี่ยเวินขยับเล็กน้อย ปลายนิ้วแหลม
 ช่วนคอเหวินลือโดยไม่ได้ตั้งใจ

เหวินลือหลบเล็กน้อย คางและคอเกร็งเป็นแนวเส้นได้สัดส่วนชวนมอง
 ลูกกระเดือกขยับขึ้นลงได้ปลายนิ้ว

เซี่ยเวินหลุบตามองตำแหน่งนั้น ตอบเสียงอ่อนโยน “ผมมีชีวิตอยู่
 มาไม่รู้นานเท่าไร๋ ตายไปก็ไม่รู้ก็หน ดูเหมือนว่าในที่สุดก็เริ่มกลับคืนสู่โลก
 แล้ว”

เอ่ยจบ ดวงตาเขาก็หรี่ปรือ ก้มหน้าลงประทับจุมพิตบนลูกกระเดือก
 ที่หนุนขึ้นมาของเหวินลือ

แม้แต่จุมพิตของเขายังมีกลิ่นอายเทพเซียนสูงส่ง และตำแหน่งนี้
 ก็มักเชื่อมโยงกับอารมณ์ปรารถนาอย่างไร้สาเหตุ

เหวินลือหลับตาลง ลูกกระเดือกขยับขึ้นลงอย่างไม่อาจควบคุม

ดูเหมือนเซี่ยเวินจะรู้สึกสนุก ผละริมฝีปากออกเล็กน้อยแล้วใช้ปลาย
 นิ้วเขี่ย ก้อนประทับจุมพิตลงบนตำแหน่งเดิมซ้ำอีกครั้งเหมือนกำลังหยอกเย้า
 “คุณ...”

เหวินลือเอ่ยปาก แต่ถูกสัมผัสที่ลูกกระเดือกปลุกปั่นจนเสียงขาดห้วง
 เขานึกถึงความฝันอันเหลวไหลสุดขีดของตัวเองในอดีต

ในฝันเขานั่งอยู่บนเตียง สบายเสื่อคลายหลวม เขาเกล้าผมสูงเหมือน
 ปกติ ดูพิถีพิถันและหยิ่งผยอง แต่ปลายผมกลับกระจายยุ่งเหยิงอยู่ที่คอเสื้อ
 บางส่วนขึ้นเหนือจนแนบติดลำคอ ความเพ้อฝันแผ่ซ่านทุกอณู อารมณ์
 ปรารถนาพลุ่งพล่านทันกาย

ส่วนเงินปู้เต๋ายืนอยู่ข้างเตียง แต่งกายเรียบง่าย แผลกลิ่นอายสูงส่ง
สง่างาม

เขาเห็นอีกฝ่ายยื่นมือมา นิ้วมืองอเล็กน้อยรองรับเม็ดเหงื่อที่ไหลจาก
ลำคอหายเข้าไปในคอเสื้อ แล้วถูปลายนิ้วเข้าด้วยกันเบาๆ

ส่วนเขาเม้มปากเบือนหน้าหนีอย่างกระอักกระอ่วน ด้ายหุ่นเชิด
บนนิ้วมือทั้งสิบพยายามจะพุ่งเข้าไปมัดอีกฝ่ายไว้โดยไม่รู้ตัว แต่กลับถูก
อีกฝ่ายต้านไว้ได้อย่างง่ายดาย

กระทั่งเมื่อเขาหันมาอีกครั้งก็เห็นด้ายหุ่นเชิดย้อนกลับมามัดเขา
ผู้เป็นนายภายใต้การควบคุมของเงินปู้เต๋าย

ภาพในฝันมักตัดสลับกันยุ่งเหยิง ไร้ลำดับกฎเกณฑ์ เขาจำได้เพียง
ชั่วขณะสุดท้ายของความฝันก่อนที่จะสะดุ้งตื่นขึ้นมา เงินปู้เต๋ายยังคงนั่ง
ข้างเตียงในชุดที่เรียบง่าย แต่มือเรียวยาวกลับหายเข้าไปใต้ชายเสื้อคลุม
ของเขา

ทันใดนั้นเขาก็ขอขาข้างหนึ่ง หัวเข่าเล็กชุดคลุมสีขาวดูจืดชืดขึ้นมา
หลังจากนั้นก็เหมือนตอนนี้ หลังชนผนัง ปรี๊ดตา ลำคอหงายแหงน

เงินปู้เต๋ายโหม่ตัวลงมา สัมผัสสูกกระต๊อกลงอย่างแผ่วเบา

...

เหวินสื่อปล้นตะปบมือเซี่ยเวิน ถามว่า “ค่ายกลชำระจิตวิญญาณ
จะทำให้คุณเห็นสิ่งที่ผมเคยฝันหรือเปล่า”

เซี่ยเวิน “ไม่หรอก”

เหวินสื่อล้งเลครูหนึ่ง มือที่กำแน่นคลายเล็กน้อย แต่ยังไม่ปล่อย

แวตตาเซี่ยเวินวูบไหว “ทำไมเธอ คุณเคยฝันเห็นอะไร”

ลมหายใจเหวินสื่อปั่นป่วนเล็กน้อยเพราะจุมพิตบนลูกกระต๊อก
และความฝันที่เวบเข้ามาอย่างบุบับ เขาเม้มปากแน่นไม่ตอบ แต่ช่วงไหล่
และคอกลับขยับเล็กน้อย ส่วนที่เหลือล้วนซ่อนอยู่ในเงามืด

เซี่ยเวินอยากรู้ว่าตอนนี้เขามีสีหน้าอย่างไร จึงยื่นมือไปกดเปิดสวิตช์ไฟ
ในห้อง

บ้านลู่อังใช้หลอดไฟแบบเก่า หลอดไฟกะพริบสองครั้งก่อนจะสว่าง

ช่วงขณะนั้น เขาเห็นสีหน้าเหวินลือยังคงนิ่งขมิ้ม แต่ลำคอแดงเรื่อ
ทั้งแถบ ทั้งยังแดงเป็นพิเศษตรงลูกกระเดือก

“ไม่เห็นจริง ๆ เหนอ” แม้แต่เสียงยังทุ้มต่ำและเย็นชายิ่งกว่าเดิม
“คุณสาบานสิ”

เพียงแต่เนื้อหาดูตันไปหน่อย

“สาบาน” เชี่ยวเวินยอมตามเขา แล้วเอ่ยว่า “แต่ผมอยากรู้จ้จว่า
เป็นฝิ่นอะไร”

ไปให้พ้น

เหวินลือคิดว่าคนคนนี้จะใจซ้กใช้เขา แต่ขณะเดียวกันก็ลั้งเลเล็กน้อย...
เพราะในสายตาเขา คนคนนี้เป็นเทพเซียนที่ธูลิไม่แปดเปื้อนมาตลอด
ผ่านมานับพันปีแล้ว บางทีเขาอาจไม่รู้จ้จจริง ๆ ว่าเป็นฝิ่นอะไร

ช่วงขณะนั้นเหวินลือไม่รู้จ้จจะตอบอย่างไร ทั้งยังไม่อาจบายเบียง ดังนั้น
จึงปิดไฟแล้วเข้าไปจูบมุมปากเชี่ยวเวิน

“เจ้าตุ้กตาหิมะ” ปลายนิ้วเหมือนกิ่งไม้แห่งของเชี่ยวเวินเกาคางเขา
ครู่หนึ่ง ก่อนสบจ้จหะถาม “ตอนนี้คุณ...กำลังจ้จใจเบียงประเด็นอยู่
หรือเปล่า”

“เปล่า คุณจูบปากไปเลย”

ใครบางคนอาจจ้จเริ่มโกรธแล้ว พอจะปิดปากอีกฝ่ายอีกครู่ ักลับ
ถูกเชี่ยวเวินบีบคางเบา ๆ เอ่ยเสียงกระซิบต่ำ “จ้จนายอ้าแทน”

ในห้องข้าง ๆ เหล่าหมานอนเป็นอัมพาตอยู่บนเตียง ทั้งที่ดูมีอายุแล้ว แต่
ยังกอดหมอนอิงแน่น สายตาเลือนลอย เหมือนคนแก่ที่มีภาวะรังว่างเปล่า¹

ชยาเฉียวก็สายตาเลือนลอยเช่นกัน นั่งกอดเสาอยู่ข้างเตียง กำลัง
ย่อยข้อมูลทีเพ็งได้รับมาเมื่อครู่เงียบ ๆ

มีเพียงปูหนิงที่ยืนอยู่ข้างเตียงเรียบร้อย พยายามจ้จใจจ้จวี้ออกมา

¹ Empty Nest Syndrome คืออาการที่พ่อแม่รู้สึกเหงา เศร้าขมิ้ม โดดเดี่ยว
วิตกกังวล หรือรู้สึกสูญเสียจากการที่ลูกโตแล้วออกจากบ้านไปใช้ชีวิตของตัวเอง

เขาเอ่ย “ศิษย์น้องกับอาจารย์อยู่ห้องข้างๆ แม่เรือนหลังนี้จะเก่าและเรียบง่าย แต่ก็สร้างขึ้นอย่างพิถีพิถัน กำแพงแข็งแรงและหนามาก ไม่มีทางได้ยินเสียงพวกเราในห้องนี้ได้ เจ้าออกมาคุยอย่างวางใจได้เลย”

โจวชวี่ยังคงเสียบกริบ

ปูหนึ่งถอนหายใจ เอ่ยอย่างหวังดี “แม้ศิษย์น้องข้าจะเย็นชาเข้าถึงยาก พอพูดจาไม่เข้าหู ด้ายหุ่นเชิดของเขาก็จะพุ่งมาจัดการเจ้า มัดมือเจ้าไพล่หลัง รังปากก็เถอะ แต่อันที่จริงแล้ว...”

อันที่จริงแล้วก็เป็นอย่างนั้นแหละ

เมื่อก่อนจงซือเป็นจอมก่อกวนในบรรดาศิษย์พี่ศิษย์น้อง เขาถูกเหวินลือมัดห้อยอยู่บนยอดเขามาไม่น้อย แต่ครั้งนานหนึ่งช่วยยาม ทั้งยังเจาะจงเลือกช่วงเวลาที่ดินปูเต๋าพักผ่อน จงซือในเวลานั้นจึงประพุดติตัวดีที่สุด เพราะกลัวจะรบกวนอาจารย์

วิธีสั่งสอนนี้ น่าจะดีกว่าค่ายกลขวางกตที่เห็น้อยแทบขาดใจของปูหนึ่งเล็กน้อย

ปูหนึ่งเสียบไปครู่หนึ่ง คิดหาคำพูดเลียงหนักให้เป็นเบาเพื่อปลอบโยนคนขี่ขลาดบางคน “อันที่จริงก็มัดไม่นาน จัดการเป็นรายคนไป”

อย่างเช่นมัดจงซือ นานหนึ่งช่วยยาม มัดพญาเพลิงปีกทองแค่หนึ่งถ้วยชา² ส่วนมัดอาจารย์...

เหมือนไม่เคยทำสำเร็จมาก่อน

ปูหนึ่งพลันนึกถึงครั้งนั้น ทุกครั้งที่จวงได้ๆ เห็นเหวินลือเริ่มมีท่าที่เย็นชาใส่เงินปูเต๋า ก็เกลี้ยกล่อมว่า “ไม่ไหว ไม่ไหว ทำเช่นนั้นกับอาจารย์ได้อย่างไร มีเรื่องใดก็โยนทิ้งไว้ที่เชิงเขาเถิด ศิษย์พี่ไปเที่ยวเล่นเป็นเพื่อนตัวเอง หากเจ้าไม่อยากเจอพวกปากกว้างที่เชิงเขา เจ้าก็แปลงโฉมได้ ข้าจะไปขอยันต์จากศิษย์น้องจง”

²วิธีประมาณเวลาคว่าๆ ของจีนในสมัยโบราณ กล่าวคือช่วงระยะเวลาตั้งแต่รินน้ำชาใส่ถ้วย จนชาค่อยๆ เย็นลงและดื่มหมดถ้วยได้ มักอยู่ระหว่าง 10 - 15 นาที ขึ้นอยู่กับอุณหภูมิที่ทำให้ชาเย็นเร็วหรือช้า

ผลคือทันทีที่จวงได้ ๆ เกลี่ยกล่อมเสร็จ ด้ายหุ่นเชิดของเหวินลือ ก็พุ่งใส่เงินปูเต้าเสียแล้ว

จากนั้นจวงได้ ๆ ก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่ ส่วนจวงซื่อถอยห่างไปไกล รอชมเรื่องสนุก

แน่นอนด้ายหุ่นเชิดเหล่านั้นไม่เคยทำอันตรายเงินปูเต้าได้ มักถูกเขากำรวบไว้ในมือได้ในพริบตา จากนั้นถามเหวินลือ “นี่เจ้าเห็นข้าเป็นหุ่นผีวิชาหรือกำลังคิดลอบโจมตีข้ากันแน่”

ความจริงแล้วเงินปูเต้าเป็นคนอารมณ์ดีเกือบตลอดเวลา ในโลกนี้แทบไม่มีเรื่องใดที่ดึงดูดความสนใจของเขาได้ ดังนั้นการลอบโจมตีของเหวินลือจึงไม่เคยส่งผลกระทบต่อเขา เขาเพียงเอื่อยอย่างเห็นชั้นเล็กน้อย แล้วก็ปล่อยเลยตามเลย

แต่เมื่อเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ซ้ำอีก พวกเขา ก็ยังคงเอื่อยเกลี่ยกล่อมเหวินลือตามเดิม และเหวินลือก็ยังคงกล้าทำเช่นเดิม เรื่องนี้แทบจะกลายเป็นแนวทางในการอยู่ร่วมกันที่ไม่เหมือนใครและชีวิตประจำวันของพวกเขาแล้ว

มีเพียงบางครั้งเท่านั้นที่จวงเหยียดอ้าคิ้วขณะที่เหวินลือไม่อยู่ ประสานมือค้ำบัลลังก์เอื่อยอย่างทอดถอนใจ “ข้าละเลื่อมใสความกล้าหาญของศิษย์น้องยิ่งนัก”

ทุกครั้งที่นึกถึงเรื่องเหล่านี้ ปูหนิงก็อยากให้งจวงซื่อกับจวงเหยียมาเห็น เหลือเกินว่าศิษย์น้องในยามนี้กล้าหาญเพียงใดแล้ว

ก่อนหน้านี้อะไรระหว่างมือเย็น เชี่ยวเวินกับเหวินลืออ้าคิ้วจ้งหะที่พี่น้องตระกูลจางไม่อยู่ร่วมโต๊ะถามปูหนิงเรื่องเขาซวงอวิน

ปูหนิงบอกพวกเขาว่า จงซื่อกับจวงเหยียยังพัวพันอยู่ในค่ายกลของเขา บางทีอาจยังมีโอกาสปลุกวิญญาณให้พวกเขาตื่นขึ้นมาดูโลกที่พวกเขาด่วนจากไปอีกครั้ง

และเพื่อไม่ให้พวกเขาถูกรบกวน มหาค่ายกลที่ใช้ซ่อนเขาซวงอวินจึงยังคงทำงานอยู่ คนทั่วไปไม่มีทางหาพบหรือเข้าไปได้โดยไม่ได้ตั้งใจ วิญญาณค่ายกลลึบสองตนยังคงเฝ้าอยู่ที่นั่น คอยพิทักษ์ความสงบบริสุทธิ์เช่นเดิม

ขณะที่เขากำลังรำลึกดิตต เสียงลั่นครืด ๆ ก็ดังขึ้น แหล่งที่มาของ

แรงสั่นสะเทือนแนบกับต้นขาเขา

ปรมาจารย์ปู่หนึ่งสะดุ้งโหยง

“โจวซวี!” เขาหยิบวัดดูสั่นสะเทือนออกจากกระเป๋ากางเกงยีน แล้วเรียกโจวซวีสองครั้ง “ข้าใช้สิ่งนี้ไม่เป็น หากพลาดพลังไปคงไม่ดี”

เขามองตัวเลขอารบิกบนหน้าจออย่างงุนงง

จนกระทั่งตอนนี้ โจวซวีจึงยอมฟื้นคืนชีพขึ้นมาในที่สุด

ร่างกายเขาสะท้อนแวบ หากแก้อ้อมมาทรุดลงนั่ง แล้วอธิบาย “นายดูไว้นะ สิ่งนี้เรียกว่ามือถือ คราวหน้าถ้ามันสั่นแบบนี้อีก นายก็ใช้นิ้วโป้งปิดแบบนี้ เป็นอันเรียบร้อย”

เขาขยับขึ้นมาหนึ่งหลังตรงบนเก้าอี้อีกครั้ง เอ่ยอย่างไม่สบอารมณ์ “เจ้ายังคิดจะแสวงตายอีกทีหน”

จากนั้นตัวเขาก็ทรุดฮวบบนเก้าอี้อีกครั้ง “ใครจะตอบได้ละ มีคำกล่าวบอกไว้ไม่ใช่หรือ คุณไม่มีทางบอกได้หรอกว่าวันพรุ่งนี้กับอุบัติเหตุ อย่างไหนจะมาถึงก่อนกัน...”

ปากเขาสอนปู่หนึ่งว่าต้องรับสายอย่างไร แต่มือกลับกดตัดสายเสียอย่างนั้น

มือถือหยุดสั่นทันที

ภายในห้องตกอยู่ในความเงียบ จากนั้นเขาก็สลบมาอยู่ในมดรีียบร้อยอย่างลึกลับ จ้องหน้าจอมือถือที่ดับลง ก่อนจะเอียงหูเข้าไปฟังใกล้ๆ แล้วถาม “เหตุใดเจ้าไม่คุยกับเขาเล่า”

แม้ปรมาจารย์ปู่หนึ่งใช้มือถือไม่เป็น แต่เคยเห็นพี่น้องตระกูลจางรับสายมาก่อน จึงยังพอมือภาพจำอยู่บ้าง

“เฮ้!” เวลาเรียนโจวซวีติดนิสัยชอบควงปากกาเล่น คงจนเป็นมือโปรเวลาโทรศัพท์มือถืออยู่ในมือก็ยิ่งหมุนควงได้อย่างคล่องแคล่วเช่นกัน “เบอร์แปลกแบบนี้ต้องเป็นพวกป่วนชั่วคราว ฉันเจอบ่อย พวกสถาบันการศึกษา มากประสบการณ์ ทิวเตอร์รอบรู้ทุกวิชาขบลาๆ หรือตึกไหนในหนึ่งโจวประกาศขาย ตกแต่งพร้อมหิ้วกระเป๋าเข้าไปอยู่ ทั้งหมดนี้เป็นพวก...”

ขณะที่เขากำลังตำ มือถือก็สั่นอีกครั้ง